

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 571

CON NGƯỜI VÌ SAO KHÔNG HẠNH PHÚC, VÌ SAO KHÔNG AN LẠC

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' thứ Sáu ngày 02/07/2021.

*****

Nhiều người đặt câu hỏi: “*Vì sao tôi không hạnh phúc? Vì sao tôi không có niềm vui, không an vui?*”. Đơn giản dễ hiểu là vì mình mong cầu quá nhiều. Nhà Phật có câu: “*An bản lạc đạo*”, yên ổn, bằng lòng với cuộc sống nghèo mà có niềm vui trong đạo. “*Đạo*” ở đây không phải là đạo Phật mà “*đạo*” là con đường, “*Con đường đạt đến Nhân sinh Hạnh phúc*”. “*Đạo*” là chuẩn mực, là những việc làm mang lại hạnh phúc & lợi ích cho người khác. “*Đạo*” là ngày ngày khởi tâm động niệm của chúng ta đều vì người mà lo nghĩ, không phải vì ta mà lo nghĩ.

Nhà Phật có câu: “*Tri túc thường lạc*”, biết đủ thường an vui. Người biết đủ rất ít. Người không biết đủ thì không thể an vui vì luôn luôn cảm thấy mình bị thiếu. Họ luôn cảm thấy việc này chưa làm được, việc kia chưa xong, cứ thế mà dầy vò nhân sanh thì làm sao mà an lạc, làm sao mà hạnh phúc. Việc gì đến rồi sẽ đến, quan trọng là chúng ta cần giải quyết những khó khăn trong hiện tại chứ đừng vội nghĩ tương đến tương lai.

Sáng nay Thầy đọc mấy lá thư họ gửi cho Thầy, rồi vào đọc một số tin tức mà cảm thấy đau lòng. Nhiều y bác sĩ mệt mỏi vì quá đuối sức. Những sự quan tâm của cộng đồng đối với họ quá ít. Bóng đá thì được thưởng một lúc 2 – 3 tỷ bạc. Y bác sĩ vất vả như vậy nhưng không được thưởng xứng đáng. Con người đạt đến tâm hi sinh phụng hiến rất ít. Chúng ta muốn họ hi sinh phụng hiến thì chúng ta phải quan tâm họ nhiều hơn.

Trong giai đoạn khó khăn này mà chúng ta nhìn thấy có những người mua xe siêu sang 18 tỷ. Nếu không có những người vật lộn để chống dịch, nếu dịch bệnh tràn lan thì có thể đi xe siêu sang được không? Lúc nào họ cũng có tâm mong cầu cạnh tranh. Người kia chạy xe 18 tỷ thì mình phải chạy xe 20 tỷ. Tâm mong cầu của họ không dừng lại thì làm sao có tâm an lạc. Họ không biết hoặc chưa từng nghe câu “*tri túc thường lạc*”, biết đủ thường vui.

Có 2 cụ già sống ở chân cầu Long Biên. Hàng ngày 2 cụ đi nhặt ve chai, nồi nấu nướng của các cụ được bắc trên mấy viên gạch. Các cụ có những nụ cười rất an lạc. Khi chúng ta nhìn nụ cười của 2 cụ, những nỗi buồn của chúng ta cũng tan biến. Đó chính là “*biết đủ thường vui*”. Nếu không biết đủ thì chúng ta mãi mãi phải chạy theo mong cầu, đến lúc sức cùng lực kiệt vẫn chưa xong việc. Nhiều người vì chưa xong việc nên lúc chết người cứng

đờ, chưa sẵn sàng ra đi. Người an lạc thì lúc ra đi nhẹ nhàng thanh thản. Con người ở đời làm thế nào để có được hạnh phúc và an vui? **“Tri túc thường lạc”**.

Hòa thượng nói: **“Nhân đáo vô cầu phẩm tự cao”**, con người đạt đến mức không mong cầu thì nhân cách, phẩm vị, giá trị của mình tự nhiên được nâng cao. Con người truy cầu danh lợi thì đời sống không thể có an lạc, không thể có niềm vui. Người ta suốt ngày kêu khổ, cầu Thần, cầu Phật, cầu Thiên thần, cầu ma quỷ, cuối cùng không biết ma quỷ có linh không nhưng họ phải bán nhà để chơi lô đề. Người xưa nói: **“Lên trời khó, cầu người khó”**. Lên trời là chuyện không tưởng thì cầu mong người cũng khó như vậy. Chúng ta muốn ăn đậu thì tự trồng đậu, chúng ta muốn ăn giá thì tự làm giá. Trong quá trình trồng trọt, chúng ta dần dần rút kinh nghiệm để có thể làm tốt hơn. Chúng ta có đầy đủ tất cả năng lực, trí tuệ, phước báu, và có cả năng lực làm Phật... Tất cả đều từ nơi chính mình, chúng ta phải hướng vào chính mình chứ đừng hướng ra bên ngoài để mong cầu.

Đêm qua Thầy ngủ và có một giấc mơ. Thầy mơ thấy gặp một vị Thầy. Thầy đưa cho vị Thầy ấy một khoản tiền để mua 4 tấn khoai. Trước khi đi ngủ, Thầy đọc tin nhắn của vị Thầy ấy về việc mua 4 tấn khoai lang. Thầy rất cảm xúc khi nhận tin nhắn đó nên mang cảm xúc đó vào giấc ngủ. Đó chính là **“ngày nghĩ gì thì đêm mơ thấy điều đó”**. Chúng ta tự làm tự chịu chứ không phải do người khác bắt mình phải chịu. Ngài Nhan Hồi ăn cơm bằng cái rá đan bằng trúc, uống nước bằng phễu làm từ ống tre. Ngài trải qua cuộc sống vô cùng giản dị. Bây giờ, những nhà sang cả bắt đầu quay trở về với thiên nhiên, thích sử dụng sản phẩm giường, ghế, cốc... làm từ chất liệu tre trúc.

Con người muốn nhân sanh hạnh phúc an lạc thì phải có một mục tiêu, một phương hướng rõ ràng, từ đó cứ nỗ lực theo đuổi phương hướng & mục tiêu đó. Chúng ta là người học Phật, chúng ta đã có pháp tu thì cứ an định với phương hướng đó. Mục tiêu của chúng ta là làm sao giúp ích được nhiều người để hoàn thiện luân lý đạo đức. Người nói đến luân lý đạo đức thì chính mình phải hoàn thiện luân lý đạo đức. Chúng ta chưa hoàn thiện thì hướng đến sự hoàn thiện. Chúng ta không chạy đi tìm cầu ở bên ngoài mà hướng đến nội tâm của mình, vậy thì đời sống rất an. Từ lâu nay Thầy rất an lạc. Trang web tinhkhongphapngu.net hiện nay mỗi ngày có 8 – 9 nghìn lượt người xem. Hôm qua có người gửi thư đến cho Thầy. Họ muốn đăng bài trên trang web này và họ sẽ trả tiền. Thầy xóa luôn tin nhắn đó, không phải Thầy ghét họ mà Thầy không muốn gặp lại, không muốn bị cám dỗ.

Chúng ta đã xác định rõ mục tiêu phương hướng của mình thì làm gì có chuyện lơ mờ, làm gì có chuyện sống như bèo dạt mây trôi. Người sống không có phương hướng mục tiêu thì chân thật rất đáng thương! Hòa thượng nói: **“Một người sống trên thế gian này nếu không có mục tiêu, không có phương hướng thì lúc ra đi, họ mê hoặc điên đảo, bị nghiệp lực trói buộc, bị nghiệp lực trôi đi. Trên Kinh Phật gọi loại người này là “lân mẫn giả”, kẻ đáng thương. Một người sống có phương hướng, có mục tiêu, có sự nghiệp thì đời sống hoan hỷ, mỹ mãn”**.

Sự nghiệp của chư Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền, Thánh A La là làm sao để hóa độ chúng sanh, an ổn chúng sanh, giúp chúng sanh có chỗ quy về, có nơi nương tựa. Sự nghiệp của Hòa thượng cả một đời chân thật là **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Gia tài của Ngài là pháp tòa, là bực giảng. Bao nhiêu người hoan hỉ tặng quà hoặc cúng dường cho Ngài thì Ngài đều tặng lại cho Thường trụ. Ngài nói: **“Tôi chưa từng mở phong bao mà họ tặng”**. Đó là tấm gương. Bản lĩnh của Ngài là nói và làm tương thích với nhau, không phải là nói cho hay để khiến người khác mê mẩn. Chúng ta đã có những tấm gương, khi nhìn vào thì càng có thêm động lực để phấn đấu, hi sinh, phụng hiến.

Chúng ta phải biết lấy gì để làm sự nghiệp. Chúng ta phải xuôi theo giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền để làm sự nghiệp thì mới không bị khổ đau. Chúng ta mong cầu quá nhiều. Chúng ta cứ nỗ lực chuyên cần, chăm chỉ lao động bằng tâm chân thành thì chắc chắn lao động sinh trí tuệ. Hòa thượng mới chỉ học qua Trung cấp, không học Cao đẳng, Đại học nhưng các trường Đại học nổi tiếng trên thế giới thi nhau tôn vinh, phong Ngài là **“tiến sĩ danh dự”**. Các Quốc gia trên thế giới tôn vinh Ngài là **“Công dân danh dự”**.

Ở một số đất nước nghèo khổ, trong khi dân chúng làm than thì những ông vua lại có những bộ sưu tập xe siêu sang. Vậy cuộc sống của họ làm sao an lạc? Chúng ta phải coi nỗi khổ đau của người là khổ đau của mình. Ta và chúng sanh chân thật là một thể không tách rời. Chúng ta cứ chia hạnh phúc của mình cho nhiều người thì tự khắc hạnh phúc sẽ được nhân lên nhiều lần. Mẹ của cụ Hứa Triết sẵn sàng dành phần cơm của gia đình mình cho người ăn xin đói khổ. Cả nhà cụ hoan hỉ nhin đói và cảm thấy vui mừng khi cứu được một người đang phải trải qua cơn đói khát, 2 – 3 ngày chưa được ăn cơm.

Chúng ta cứ mong cầu, không chỉ tự gây phiền cho mình mà còn gây phiền cho người khác, gây phiền cho Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Con người sống ở đời có mục tiêu, có phương hướng, có sự nghiệp thì cả đời hoan hỉ, an lạc. Đặc biệt là chúng ta không mong cầu mà phải luôn hỏi mình đã tận lực vì lợi ích của chúng sanh hay chưa. Chúng ta không mong cầu sự nghiệp lẫy lừng hơn người khác. Người học Phật chúng ta không sợ bị thiệt thòi.

Hòa thượng nói: **“Chẳng phải chúng ta đã tình nguyện làm người thiệt thòi hay sao? Người học Phật là người thiệt thòi, nhưng đó là phước báu. Chịu thiệt thòi là phước. Chúng ta chuyển đổi thiệt thòi thành phước báu. Thiệt thòi cũng vài chục năm chứ mấy, nhưng đời sau làm Phật Bồ Tát. Không chịu thiệt thòi cũng chỉ vào chục năm chứ mấy, nhưng đời sau vĩnh kiếp luân hồi. Chúng ta phải tính toán cho kỹ!”**. Một ngày của người an vui trải qua rất ngắn. Một ngày của người đau khổ, đói khát, thê lương rất dài. Có một lần Thầy đi giảng pháp, Thầy hỏi: **“Có ai muốn chịu thiệt thòi hay không?”**. Họ đều trả lời sẵn sàng tình nguyện chịu thiệt thòi, nhưng đến lúc cuối buổi giảng, khi Thầy tặng quà thì liền biết ngay họ có chịu thiệt thòi hay không.

Người có tâm hi sinh phụng hiến, không mong cầu thỏa mãn vật chất thì tâm họ rất an. Hòa thượng nói: **“Nếu họ biết niệm Phật, chuyển đổi thành mục tiêu cầu sanh Cực Lạc, làm thành mục tiêu sau cùng, đời sau đến Tây Phương Cực Lạc. Đây gọi là hạnh phúc chân thật”**. Người muốn về Thiên Đường thì ít nhất phải làm đủ tiêu

chuẩn của Thiên Đường thì mới được về Thiên Đường, mới có đời sống an lạc hạnh phúc hơn. Thiên Đường thì phước báu, tuổi thọ nhiều hơn nhân gian gấp nhiều lần. Một buổi sáng ở Cung Trời Đệ Thích bằng 50 năm dưới trần gian. Một ngày của một người an vui, sống đầy đủ, hạnh phúc thì quá ngắn. Một ngày của người đau khổ, đang bệnh khổ thì vô cùng dài và thê lương. Người chân thật sanh về được cõi an lành, cõi Phật, cõi Thiên Đường thì hạnh phúc mới lớn hơn.

Câu sau cùng, Hòa thượng nói: “**Ở vào thời kỳ Mạt Pháp, cầu sanh Tịnh Độ, đời nghiệp vãng sanh là một con đường quang minh đại đạo rất sáng tỏ**”. Chúng sanh tạo nghiệp đa đoan, nghiệp nhiều vô số kể, không có gì tốt hơn bằng việc chân thật cầu sanh Tịnh Độ. Trước khi biết niệm Phật, chúng ta còn tạo nghiệp. Sau khi biết niệm Phật thì chúng ta không tạo nghiệp mới. Như vậy mới có thể đời nghiệp vãng sanh. Người ta ngày ngày tạo tội, tà tà tạo nghiệp thì tà tà vãng lai, chứ không thể vãng sanh.

Đời nghiệp vãng sanh Tịnh Độ là con đường đại đạo sáng lạn mà mười phương chư Phật tán thán. Nếu không tu pháp này, nếu không chuyên tu, không chuyên tâm thì ngay đời này không có thành tựu, đời sau phải đi theo nghiệp thọ báo. Một đời ta tạo phước, làm những việc phước lành, có hi sinh phụng hiến, tạo nghiệp thiện thì đi vào cõi thiện. Tạo nghiệp ác thì đi vào cõi ác. **Phật dạy chúng ta không tạo nghiệp ác, không tạo nghiệp thiện, mà phải tại TỊNH NGHIỆP**. Hòa thượng dạy: “**Việc tốt cần làm nên làm không công không đức**”. Bác Hồ dạy: “**Chỉ công vô tư**”. Phật Bồ Tát rất e ngại khi chúng ta tạo phước rồi hưởng phước, khi hưởng phước thì lại tạo nghiệp. Cho nên chúng ta tạo TỊNH NGHIỆP để về Cực Lạc. Cực Lạc là nơi Thánh Địa để chúng ta tiếp tục tu hành. Điều quan trọng là ở đó chúng ta không bị ô nhiễm bởi những tập khí xấu ác, không bị trói buộc bởi sanh lão bệnh tử. Hòa thượng nói: “**Người phát tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ, chuyển đổi mục tiêu rất ráo rầu sau cùng là trở về Tây Phương Cực Lạc thì mới chân thật an lạc, chân thật hạnh phúc**”.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!